

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 266. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867559078784/facsimile.pdf> (tilgået 16. maj 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

IX

»O, dies Leben ist eine ewige Entsagung – Und wofür? Nicht vielleicht für eine Täuschung? Eine Dornenkrone für einen Glauben, der vielleicht falsch berechnet ist? Wenn nun Alles, was Ihr dachtet, Ihr blassen Männer, die grausame Laune eines Traumes wäre? – O vergiebt mir diesen grausamen Zweifel!

Gutzkow's Oeffentliche Charactere.

Storken sidder paa Bondens Tag;
Han seer over Mark og Enge.
Det bliver saa deilig en Foraarsdag;
Nu kommer den favre Tid, jeg ventede saa længe.

B.S. Ingemann.

I Danmark paa Grevens Gods sad den gamle Grevinde med Medicin-flasker og Pulvere, endnu ligesaa nær ved at døe, som for tolv Aar siden. »Hun er sei!» sagde Folkene, »ikke engang Apotheket kan faae Livet af hende!» -- Landsbykirken havde erholdt nyt Spiir, og Skolen var reist fra ny; de blændende hvide Gardiner indenfor de klare Glasruder toge sig godt ud. To Smaadrenge legede udenfor Døren; de tørre Pinde, de havde stukket ned i Jorden, vare for dem en heel, blomstrende Have. I Døren sad en Kone paa nogle og tredive Aar, Sytoiet laa paa Skjødets, med kjærligt Blik nikkede hun til Smaadrenge hvergang de spurgte om Noget, og tyssende havde hun Haanden, thi Fader læste Avisen høit for hende. Det var *Luzie* og hendes Mand.

»Det er jo Søndag imorgen?» spurgte den yngste Dreng, der med sine levende brune Øine og smukke Ansigtsform just bidrog til at vise den ældre Broders Mangel paa Skjønhed.

»Imorgen er det Søndag, saa kommer Spillemanden med Hvedebrod eller Billeder, han var her ikke forrige Søndag!»

»Ja imorgen kommer *Christian*,» sagde Manden; og lagde Avisen hen, »han kunde gjerne komme hver Søndag, høre Præsten her og

ikke gaae i Forsamling. Hr. *Patermann* talte forleden til mig derom. Øvrigheden forbyder slige hellige Sammenkomster. Det er hos *Peer Hansen* de samles, og imellem læser *Christian* op af Bibelen for dem. Det er et Uvæsen! Man siger, at de skal have i en Potte en Hundehvalp, som de kysse, for at vise deres Ydmyghed!»

«Det er Ondskab!» sagde *Lucie*. «*Christian* kommer det, og da veed jeg, der kan ikke skee saadan Taabelighed. Gid vi Alle vare saa gode Christne som han! Jeg har talt med ham derom, og han skriftede for mig og sagde, at han havde sin bedste Opbyggelse i Bibelen og i at samles med fromme Mennesker. Var der en *Judas* mellem de tolv Disciple, skulde der da ikke i et lille christent Samfund være flere af hans Slags, der kunde give Grund til ond Omtale? Det er bedre at troe for meget, end for lidet! den, som Verden ret gaaer imod, kan let udskæie, og lykkeligst er det kun at skeie til Bibel og Guds Ord!»

«Hvad Modgang har *Christian* havt?» sagde Manden. «Han var jo et fattigt Barn, Din Morbroder har været som en Fader imod! At han havde det lidt knebent i Kjøbenhavn, det have mange Mennesker havt det, og at han tog Moderen over til sig, det var ubetænksomt af dem begge To! Din Morbro'r har fortalt mig, hvorledes han traf dem i Nød og Fattigdom; men nu er jo det forbi! han fik dem herover, og ved ethvert Gilde maa jo *Christian* spille; den, som ret forstaaer noget i Verden, kan det aldrig gaae galt! Paa hver Herregaard skal han styre Musiken, ved hvert Bryllup vil de have ham! Han har faaet sit gode Udkomme!»

«Men, det er ikke saameget hvordan vi have det om os, men hvordan vi have det inden i os, det kommer an paa i denne Verden!» sagde *Lucie*! – «Han satte Verdens Lykke i at faa et Navn, at tumle sig ret i Verden, men han havde Ingen der kunde fore ham frem, og det maa der vist til! en Spillemand paa Landet, det er ikke det, han tragtede efter. Men jeg troer, der er kommet Rolighed i Sindet. Da Verdens Haab svigtede, greb han til det himmelske.»

«Ja men med samme blinde Forestillinger!» sagde Manden. «Han skulde gifte sig, det kunde han have godt af; en Pebersvend, er en sorgelig Person; en god Kone som Du, *Lucie*, gjorde et gladere Menneske af ham, thi rigtig lykkelig er han dog vist ikke, i det mindste kommer der imellem en Stemning over ham, som ikke er god for Nogen! Eengang havde jeg noget imod ham, fordi jeg troede, han